

tedy opodstatněna. Pokud jde o otázku promlčení, schvaluje dovolací soud právní závěr odvolacího soudu. Podle čl. 42 úmluvy čís. 60/26 Sb. z. a n. měl nárok na plnění v korunách československých — a právě o tento nárok jde — pouze nový věřitel, byl-li jím stát nebo osoba jím určená. Podle závěrečného zápisu k této úmluvě (viz bod druhý) platí ustanovení článku 42 i o hypoteční pohledávce Všeobecného pensijního ústavu pro zřízence ve Vídni proti žalované akciové společnosti. Čl. 42 nerozlišuje jednotlivé platební závazky, dobu jejich splatnosti a jednotlivé věřitele, nýbrž obsahuje všeobecné a zásadní ustanovení o všech pohledávkách, pokud přešly na Československý stát nebo osobu jím určenou. Podle tohoto ustanovení musí býti dluh (celý dluh) zaplacen dlužníkem v korunách československých. Jde však o to, kdy se mohl žalující ústav domáhati zaplacení dluhu v československých korunách na žalované firmě, a pro řešení této otázky rozhoduje, že úmluva ze dne 29. března 1924 nabyla mezinárodní působnosti až dnem 14. srpna 1929 a v Československém státu účinnosti publikací ve Sbírce zákonů a nařízení dne 19. října 1929. Před tím nemohl Československý stát ani žalující ústav podati s úspěchem žalobu na zaplacení dlužných anuit v korunách československých a nemohl tudíž započítati běh promlčecí doby. Žaloba byla podána dne 30. července 1932, takže neuplynula tříletá promlčecí lhůta ani od 14. srpna 1929, ani od 19. října 1929, a netřeba se zabývatí otázkou, zda jest promlčecí lhůtu počítati od působnosti mezinárodní či vnitrostátní. Neopodstatněný jest názor, že Všeobecný pensijní ústav pro zřízence ve Vídni mohl po 22. březnu 1926 sám žalovati o zaplacení dlužných anuit v korunách československých. Vždyť úmluva o Všeobecném pensijním ústavu pro zřízence ve Vídni byla uzavřena již dne 29. března 1924 a podle ní měla sporná pohledávka připadnouti Československému státu valutou ke dni 31. prosince 1922. Uzavřením této úmluvy pozbyl tudíž Vídeňský pensijní ústav oprávnění nakládati se spornou pohledávkou a měl povinnost odevzdati ji Československému státu podle stavu k uvedenému datu, pročez nemohl po 29. březnu 1924 disponovati s pohledávkou a zejména ji žalobou vymáhati, třebas citovaná úmluva nabyla účinnosti až v roce 1929.

Čís. 15557.

Předpisy zákona čís. 204/32 (vlád. nař. čís. 252/33) Sb. z. a n. vztahují se i na zaměstnance hospodářských podniků obecních.

(Rozh. ze dne 31. října 1936, Rv I 1929/36.)

Srovnej Sb. n. s. čís. 14825.

Žalobkyně byla zaměstnána v hospodářském podniku žalované obce jako smluvní úřednice. Žalobou domáhá se výplaty vánoční remunerace za rok 1934 a částečně za rok 1935 tvrdíc, že nárok na ni jí vznikl proto,

že v podniku, v němž byla zaměstnána, bylo dlouholetou zvyklostí vypláceti zaměstnancům podniku vánoční remuneraci a že také ona sama v předcházejících letech vždy dostávala remuneraci, jejíž výši žalovaná nepopřela. Proti žalobě namítla žalovaná též, že žalobkyni nepřísluší požadovaný nárok vzhledem k zákazu vyslovenému v zákoně č. 204/32 Sb. z. a n., což žalobkyně popřela tvrdíc, že se uvedený zákon na ni jako zaměstnankyni obecního podniku hospodářského nevztahuje.

Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

V § 23 zák. č. 204/32 Sb. z. a n. (stejně v § 26 cit. nařízení č. 252/33 Sb. z. a n.) je stanoveno, že ustanovení zákona platí obdobně pro zaměstnance veřejnoprávních korporací a ústavů uvedených v § 212 (1) platového zákona č. 103/26 Sb. z. a n., a tento zákonný předpis ustanovuje, že služební požitky a právní nároky zaměstnanců veřejnoprávních korporací a ústavů, na něž se vztahuje § 19 zák. č. 394/22 Sb. z. a n. nesmějí přesahovati míru jednotlivých druhů platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních i rodinných poměrů. Ustanovení § 19 zák. č. 394/22 Sb. z. a n. se týká podle svého doslovu zaměstnanců zemí, žup, fondů a ústavů jimi spravovaných a zaměstnanců okresů a obcí, fondů a ústavů jimi spravovaných, jakož i jiných veřejných korporací a ústavů. Tím, že hospodářský podnik obce byl zapsán do obchodního rejstříku jako zvláštní firma, nepřestal býti částí obecního majetku, i na takové podniky se vztahují předpisy obecního zřízení (Sb. n. s. č. 13862, 5971 a j.) a zaměstnanci hospodářského podniku obce náležejí k obecním zaměstnancům uvedeným v § 19 zák. č. 394/22 Sb. z. a n., při čemž jest poznamenati, že žádný ze svrchu dotčených předpisů nerozlišuje zaměstnance ustanovené k obstarávání úkolů veřejných a zaměstnance sjednané pro obor soukromohospodářský. Neodůvodněný je dovolatelčin poukaz na zdánlivý rozdíl v doslovu §§ 1 a 212 (1) zák. č. 103/26 Sb. z. a n., z nichž první mluví o úřednících a zřízcích ve státních úřadech, ústavech, fondech a podnicích státních a státem spravovaných, kdežto poslední o zaměstnancích veřejnoprávních korporací a ústavů, na něž se vztahuje § 19 zák. č. 394/22 Sb. z. a n. Z této stylisace odchylky nelze nic vyčísti pro názor dovolatelčin, ježto v § 1 jsou jen uvedeny jednotlivé skupiny státních zaměstnanců, na které se bezprostředně vztahuje ustanovení platového zákona č. 103/26 Sb. z. a n., a žalobkyně není státní, nýbrž obecní zaměstnankyně uvedenou v §§ 212 (1) platového zákona č. 103/26 Sb. z. a n., a z tohoto předpisu nelze vyčísti omezení, že se týká jen takových zaměstnanců veřejnoprávních korporací, jež možno naroveň klásti státním zaměstnancům, na něž podle § 1 zák. bezprostředně platí ustanovení platového zákona, a nikoli též takových, které by bylo srovnávati se zaměstnanci, o kterých mluví § 210 platového zákona.